

Gregg Loomis

Het Nassau-geheim

Karakter Uitgevers B.V.

Hoofdstuk 1

Wollankstrasse Eisenbahn Station, Berlijn,
oktober 1937

Het was stampvol op het pas hernoemde station. De massa drong ongeduldig op tegen de rij geüniformeerde agenten van de *Polizei* en de Wehrmacht, die een smalle doorgang openlieten voor de mannen in bruin en zwart gala-uniform om de hertog en de hertogin naar een rij wachtende Mercedessen te begeleiden. Het pasgetrouwde stel was razend populair, niet alleen in Berlijn, maar in heel Duitsland. En in Europa. In de hele wereld eigenlijk.

Hun romance was een sprookje in een tijd waarin mensen hun ogen liever sloten voor de werkelijkheid: aan beide zijden van de grote oceanen paktten de onweerswolken van oorlogsdreiging zich samen.

Edward VIII, de koning van Engeland, had afstand gedaan van de troon ‘voor de vrouw van wie ik houd’. De vrouw was een Amerikaanse tweemaal gescheiden vrouw, Wallis Warfield Simpson, afkomstig uit Baltimore.

De Britse monarch was ook hoofd van de Anglicaanse Kerk. Dat was hij al sinds Hendrik VIII die titel van de paus had afgepakt. Zelfs Hendrik had echter niet gezondigd tegen het verbod op een huwelijk als een van de partijen nog een levende echtgenoot had. De koninklijke beul had hem daarbij een handje geholpen.

Wallis Simpson had niet één, maar twee nog levende echtgenoten. Dat was de reden van de troonsafstand en de romance speelde zich af in een tijd waarin de wereld al het nieuws dat niet dreigend of uitgesproken angstaanjagend was goed kon gebruiken.

Edward verruilde zijn kroon voor de titel hertog van Windsor. Er gingen geruchten dat Wallis niet tevreden was met de titel van hertogin en op meer aasde.

In Berlijn spoedde de optocht van zwarte limousines, met zijn escorte van motorfietsen, zich over de brede Wilhelmstrasse, die was opgetuigd met de onvermijdelijke swastikavlag aan elke lantaarnpaal. Ze hielden halt voor nummer 6, een enorm neoclassicistisch gebouw dat Hitler ooit ‘geschikt voor een zeepfabriek’ had genoemd. De Rijkskanselarij was al sinds 1871 zetel van de Duitse regering, maar om de hoek, op Volkstrasse 6, was de nieuwbouw van een nieuw regeringsgebouw al zichtbaar.

Een man in zwart SS-uniform, compleet met glimmend opgewreven hoge laarzen, opende het achterportier van de Mercedes en liet de hertog en hertogin uitstappen tussen rijen van gelijk geklede mannen, allemaal stijf in de houding, met een geweer aan de schouder.

Een korte wandeling over de met gevallen bladeren bedekte binnenplaats eindigde voor de entree van het gebouw. Zware ijzeren deuren zwaaiden open en gaven toegang tot een hal ter grootte van een balzaal die zich in de hoogte uitstrekte over drie verdiepingen. Het grijze marmer werd verlevendigd door rode vlaggen met witte cirkels die een zwarte swastika bevatten. Mensen in uniform en mensen in burger, minstens honderd, stelden zich in een halve cirkel rond de gasten op. Een klein meisje, misschien vier of vijf jaar oud, in Beierse klederdracht maakte een buiging en bood de hertogin een bos herfstbloemen aan.

Toen het blozende kind zich weer had teruggetrokken, viel er een stilte over de verzamelde menigte alsof iemand een knop had omgezet. Er maakte zich een man los uit de massa. Gemiddelde lengte, misschien een meter tweeënzeventig, in een bruin uniform met slechts twee versierselen: een armband met swastika en één enkele medaille op zijn linkerborstzak, een IJzeren Kruis Eerste

Klasse waarmee hij in de Eerste Wereldoorlog was onderscheiden. Zijn opvallendste kenmerk was niet de Charlie Chaplin-snor of zijn opzij gekamde haar. Het waren de meest doordringende blauwe ogen die de hertogin ooit had gezien.

Adolf Hitler.

Hij en de hertog maakten een buiging voor elkaar – het zou niet gepast zijn geweest iemand van koninklijken bloede aan te raken – waarna de man een nog diepere buiging maakte voor de hertogin. Die blauwe ogen boorden zich in de hare toen hij sprak. Ze verstond alleen de laatste woorden: *‘Ihre Königliche Hoheit.’*

‘Uwe Koninklijke Hoogheid!’ Zo zou ze thuis nooit zijn aangesproken.

Misschien ooit.

De aanwezigen werden voorgesteld: Joachim von Ribbentrop, die Engels sprak met een Amerikaans accent, duwde ze naar voren alsof hij een veiling hield van boerderijdieren: Joseph Goebbels, de kleine man met een klompvoet, die de hertogin deed denken aan een duistere, slechte dwerg die zo uit een sprookje van de gebroeders Grimm was weggelopen, de lange, nogal knappe Rudolf Hess, de er geleerd uitziende Heinrich Himmler, de opgezwollen, waggelende Hermann Göring in een duidelijk op maat gemaakt uniform van hemelsblauw... Knipoogde hij nou naar haar?

De hertogin kende ze allemaal. Ze had in de weken voor ze hun huis in de Provence hadden verlaten de kranten en tijdschriften gespeld.

‘David,’ had ze gevraagd – ze gebruikte de naam waarmee zijn familie de hertog aansprak –, ‘je weet toch wel hoe belangrijk deze reis is?’

Hij had opgekeken van het formulier voor de paardenrennen in het nabije Aix-en-Provence. ‘Wat?’

‘Deze reis,’ had ze gezegd. Ze moest haar best doen om de ergernis niet in haar stem te laten doorklinken. ‘Het zou leuk zijn als je in ieder geval je best deed iets te weten te komen over je gastheren.’

Hij keek weer naar het formulier. ‘Tijd genoeg als we daar zijn.’

Deze keer toonde ze haar ergernis wel. ‘David, we zullen geen

reis maken die belangrijker is dan deze. Als we ooit weer...' Ze zweeg. Het was duidelijk wat ze bedoelde.

Uren na de ontvangst in de Rijkskanselarij keek de hertogin uit het raam van hun suite in Hotel Kaiserhof naar de avond die over de stad viel. 'David, waarom zouden ze ons hier hebben ondergebracht en niet in het Adler? Zijn we niet belangrijk genoeg voor het beste hotel van de stad?'

De hertog kwam overeind van het *Federbett* dat het bed bedekte en waarop hij had gelegen. 'O, Wally, zeur toch niet zo! Ik denk dat ze ons hier een kamer hebben gegeven omdat we dan uitkijken op de Rijkskanselarij. Ga je aankleden. We hebben nog maar een uur voor we bij het concert worden verwacht.'

Ze zuchtte. 'Het zal wel weer Wagner worden.'

Hoofdstuk 2

Buckingham Palace, Londen, juni 1940

De rolluiken waren bijna geheel gesloten, waardoor het zonlicht dat in de werkkamer van de koning doordrong tot schuine banen van licht werd gefilterd. Twee mannen zaten tegenover elkaar en keken hoe twee pluimen rook opstegen, kringelden en in de duisternis bij het plafond verdwenen.

De grootste van de twee had een enorme sigaar in één hand en een glas amberkleurige cognac in de andere. Zijn babyface, boven een rij onderkinnen die afliepen naar een gestippelde vlinderdas, stond misprijzend. ‘Het is nodig, majesteit. We zijn in oorlog.’

De andere man, die iets kleiner was, drukte een sigaret uit en zuchtte diep voor hij zijn glas, eender aan dat van zijn metgezel, aan zijn lippen zette. ‘Jij hebt gemakkelijk praten, Winston. Hij is tenslotte mijn broer.’

Er was geen spoor te bekennen van het stotteren dat spreken in het openbaar zo moeilijk voor hem maakte.

De grotere man boog zich naar voren, waardoor de stoel waarop hij zat kreunde onder zijn gewicht. ‘Majesteit, mag ik u erop wijzen dat de man blijk heeft gegeven van sympathieën voor de nazi’s, een land waarmee we in oorlog zijn? Hij is pas enkele weken geleden uit Frankrijk vertrokken, na Duinkerken. En hij ging naar Portugal, ook niet echt een veilig land.’

Koning George VI nam een flinke slok van zijn cognac en leek van onderwerp te veranderen. ‘Zit er enige waarheid in de geruchten waar je het over had?’

‘Waarheid is een relatief begrip in oorlogstijd. De Portugese agenten van MI6 zijn net zo betrouwbaar als de regelmaat waarmee ze worden betaald. Maar vanuit Duits gezichtspunt is het niet onwaarschijnlijk: het zou heel eenvoudig zijn om de hertog in het neutrale Portugal naar het fascistische Spanje te lokken, een van de meest uitgesproken bewonderaars van het Reich – of hem gewoon te ontvoeren, en van daaruit...’

De stem, beroemd om zijn slissen, stierf weg.

‘Ik begrijp het niet, Winston. Waarom zouden ze...?’

Er sloop een bekende geërgerde toon in zijn stem, een toon die luisteraars van de BBC elke week hoorden. ‘De mogelijkheden zijn eindeloos. Als je koning Edward, de voormalige koning Edward bedoel ik, propagandaboodschappen voor de radio laat inspreken, zou dat een belangrijke morele waarde hebben. Bovendien zouden de nazi’s (hij sprak het woord uit als ‘nah-tsies’), als ze ooit hun laarzen op Engelse bodem zetten – wat God verhoede – een marionettenkoning klaar hebben staan.’

‘David,’ antwoordde de koning. ‘David zou zich daar nooit voor lenen!’

Winston Churchill, die nog maar onlangs tot premier was benoemd, nam een lange trek van zijn Cubaanse sigaar. ‘Ik weet niet of de hertog volledig de baas is over zijn eigen handelen.’

Het gezicht van de koning vertrok, alsof hij iets heel vies in zijn mond had. ‘Je bedoelt die vrouw...’

Churchill blies een sliert rook uit. ‘Hij heeft tenslotte ook het koninkrijk voor haar opgegeven, majesteit.’

De koning zoog lucht naar binnen. ‘En waarom denk je dat hij deze opdracht zal accepteren?’

‘Als officier zal hij een commando moeten gehoorzamen of voor de krijgsraad verschijnen.’

De koning zakte achterover in zijn stoel, een verslagen man. Hij maakte een zwak gebaar met de hand die het glas niet vasthield.

‘Goed dan, Winston. Zorg er alsjeblieft voor dat hij en... die vrouw... met respect worden behandeld. Deze zaak moet maar zo snel mogelijk worden afgehandeld.’

Hoofdstuk 3

Westbourne Estates, Nassau, New Providence
Island, Britse kroonkolonie de Bahama's,
8 juli 1943, 07.30 uur

Harold Christe had een paar seconden nodig voor hij zich herinnerde waar hij was. Het waren die verdomde bubbels, die champagne die hij en de rest tot een uur of tien de avond ervoor hadden gedronken. Champagne en Chinees dammen voor het slapengaan. Sir Harry was gul geweest: Dom Pérignon '29. Daar zouden ze niet veel meer van te zien krijgen voor die rot-Duitsers uit Frankrijk waren verdreven, en wie weet hoe lang dat nog zou duren.

Het was allemaal begonnen met Sir Harry die een paar van zijn vrienden uitnodigde toen zijn vrouw de zomer in de Verenigde Staten ging doorbrengen. Ze ging er een kunstopleiding doen of zo. Toen was die vreselijke storm gekomen, met een donder die zo luid was dat hij de golven die tegen de rotsen sloegen, beneden het huis, overstemde. Veel rotsen waren het niet. Het eiland stak maar een paar meter boven de zeespiegel uit, dus het was geen Dover, maar genoeg voor de zee om lawaai te maken als hij ertegenaan sloeg. De gasten wilden vertrekken, maar de regen sloeg op het dak en tegen de ramen en de bliksem reet de hemel open.

‘Het heeft geen zin als jullie helemaal naar Lyford Cay rijden,’ had Sir Harry gezegd. ‘Helemaal naar de andere kant van het eiland.’

We hebben een stuk of vijf gastenkamers. Blijf gewoon slapen. Ik heb vast nog wel een paar pyjama's die passen.'

Het aanbod was te verleidelijk geweest, helemaal omdat Christe zijn auto bij zijn kantoor in het centrum had laten staan.

Bovendien begon de 2.5 liter-motor van de Jag SS 100 uit 1936 het te begeven. Er kwamen allemaal vervelende geluiden onder de motorkap vandaan. Iedereen met een beetje verstand van motoren was allang onder de wapenen geroepen. Alleen de inheemse bevolking was er nog, van wie de meesten niet eens wisten hoe een aansteker werkte. Het idee om langs de kant van de weg te staan terwijl de regen door het canvas dak van de Jag op hem drupte sprak hem niet zo aan. Hij had al sinds mensenheugenis een nieuw dak in bestelling, maar het zou wel tot na de oorlog duren voor hij dat kreeg.

Door het raam naast het bed zag hij de regendruppels van gisteravond glinsteren op de hibiscusbloemen. Het waren net diamanten in de ochtendzon. Er vloog een zestal pelikanen over in V-formatie. En hij had honger. Kippers bij zijn eieren kon hij vergeten, nu de bevoorrading van het eiland via de yanks liep in plaats van helemaal via het verre Engeland. Het was, zoals al eerder gezegd, oorlog.

Hij kwam uit bed en liep op blote voeten over de betegelde vloer naar de wc. Na gedane zaken keek hij om zich heen in de zonovergoten kamer. Had Sir Harry hem niet een kamerjas geleend naast de pyjama, die hem iets te groot was? Ah! Daar was hij. Hij hing over de bank aan het voeteneind van het bed.

Terwijl hij de kamerjas aanschoot, opende hij de deur en liep door de gang naar de kamer ernaast. Zijn blote voeten kletsten op de koude tegels. Voor de deur bleef hij staan. Met opgeheven hand, klaar om aan te kloppen, luisterde hij even, voor hij zijn knokkels op het mahoniehout liet neerkomen.

Geen antwoord.

Hij klopte nog eens, met hetzelfde resultaat.

Laat ook maar. Sir Harry was duidelijk een vaste slaper. Maar Harold's maag begon te rommelen. Beluga-kaviaar smaakte uitstekend bij champagne, maar was nou niet echt een maaltijd te noe-

men, ondanks de toast waarop hij gelegen had. Hij keek achterom. Hij zou terug kunnen gaan naar zijn kamer en de radio aanzetten. Het was ongeveer tijd voor de middaguitzending van de BBC uit Londen. De Britse 1ste Divisie was geland op het Italiaanse eiland Pantelleria, tussen Sicilië en Sardinië, en Harry was wel benieuwd hoe de jongens van Montgomery het maakten.

Die informatie kon hij echter ook na het ontbijt krijgen. Hij keek op zijn horloge. 7.35 uur. Hij had geen idee hoe laat de bedienden arriveerden, maar ze zouden vast te laat zijn en beweren dat er wegen waren weggespoeld en andere schade door de storm van gisteravond was aangericht. Klaplopers hadden altijd een smoes klaar.

Ze zouden wel in het British Colonial Hotel kunnen ontbijten. Sir Harry was daar tenslotte eigenaar van, net als van enkele goudmijnen in Canada, een golfbaan hier in Nassau en meer bedrijven dan de meeste van zijn vrienden zich konden voorstellen.

Harold had nog steeds trek en besloot dat het tijd werd dat zijn vriend opstond. Hij haalde diep adem en klopte nog eens op de deur. 'Harry?' riep hij.

Stilte.

'Verdorie, kerel, hoeveel van die bubbels heb jij gedronken?'

De vraag bleef onbeantwoord.

Harold draaide voorzichtig aan de deurknop en duwde. Geluidloos zwaaide de deur open. Het eerste wat hem opviel was dat het donker was in de kamer. Sir Harry had de luiken gesloten. Vrijwel direct merkte hij een scherpe geur op, de geur van benzine. Er viel voldoende licht tussen de kieren van de luiken door naar binnen om de omtrekken van een gestalte in het ledikant te ontwaren.

Vorzichtig, om niet te struikelen, zocht hij zijn weg naar de rand van het bed en schudde aan het lichaam dat erin lag. 'Harry?'

Zijn hand voelde kleverig aan.

Harold liep naar de ramen, maakte de luiken los en duwde ze open. Het zonlicht was als een lichtflits op een bioscoopdoek. De kamer zag eruit alsof hij letterlijk op zijn kop was gezet. Water drupte van het plafond, dat zwart geschroeid was. Net als de lakens op het bed.

Er zaten overal donkerbruine vlekken op de muren, die Harold direct als geronnen bloed herkende, alsof er hier een dier was geslacht. De enige vlek die een vorm bezat, was een bloederige handafdruk op een Chinees kamerscherm. Harolds zin in ontbijt was helemaal verdwenen toen hij de gestalte op het bed aanraakte. ‘Harry?’

Het laken zakte opzij. Sir Harry’s gezicht was opgezet van de brandblaren en met bloed besmeurd.

Zonder na te denken liep Harold naar het bad en maakte een handdoek nat, liep terug naar het bed en begon het bloed weg te vegen. Wie kon er nou...? Sir Harry had geen vijanden. Nou ja, blijkbaar wel. Hij kon niet opschieten met zijn schoonzoon, graaf Alfred de Marigny. En er was een of ander conflict tussen Harry en de gouverneur-generaal en zijn vrouw, dat waarschijnlijk ging over een ontwikkelingsproject.

‘Wie heeft dit gedaan, Harry? Harry? Zeg wat, Harry!’

Sir Harry Oakes zou nooit meer met iemand praten.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

Historische thrillers

Deze series staan stuk voor stuk voor spanning, avontuur en geschiedenis, en bieden uren vermaak – voor jong en oud – voor een zachte prijs!

De Vespasianus-serie van Robert Fabbri:

‘Geschiedenisles boordevol actie!’ – *NRC Handelsblad*

Broederschap van de Kruising (prequel)

ISBN 978 90 452 0585 4 | ISBN e-book 978 90 452 0595 3

Vespasianus I: Tribuun van Rome

ISBN 978 90 452 0075 0 | ISBN e-book 978 90 452 0245 7

Vespasianus II: Scherprechter van Rome

ISBN 978 90 452 0346 1 | ISBN e-book 978 90 452 0356 0

Vespasianus III: Afgod van Rome

ISBN 978 90 452 0230 3 | ISBN e-book 978 90 452 0370 6

Vespasianus IV: Adelaar van Rome

ISBN 978 90 452 0534 2 | ISBN e-book 978 90 452 0714 8

Vespasianus V: Heersers van Rome

ISBN 978 90 452 0518 2 | ISBN e-book 978 90 452 0658 5

Vespasianus VI: Verloren zoon van Rome

ISBN 978 90 452 0872 5 | ISBN e-book 978 90 452 1042 1

Vespasianus VII: Furie van Rome verschijnt maart 2016

ISBN 978 90 452 1025 4 | ISBN e-book 978 90 452 1165 7

De Saladin-trilogie van Jack Hight:

‘Boordevol spanning, actie romantiek en avontuur.’

– *Lancashire Evening Post*

Arend

ISBN 978 90 452 0268 6 | ISBN e-book 978 90 452 0129 0

Koninkrijk

ISBN 978 90 452 0250 1 | ISBN e-book 978 90 452 0390 4

Heilige oorlog

ISBN 978 90 452 0616 5 | ISBN e-book 978 90 452 0776 6

De Strijder voor Rome-serie van Nick Brown:

‘Brown groeit uit tot een meester in zijn genre.’

– *Lancashire Evening Post*

Het beleg

ISBN 978 90 452 0246 4 | ISBN e-book 978 90 452 0256 3

Het koninklijk vaandel

ISBN 978 90 452 0288 4 | ISBN e-book 978 90 452 0119 1

De verre kust

ISBN 978 90 452 0524 3 | ISBN e-book 978 90 452 0704 9

De Viking-serie van Tim Severin:

‘Een episch avontuur over moed, verraad en onverschrokkenheid.’

– *The Times*

Zoon van het Noorden

ISBN 978 90 452 0791 9 | ISBN e-book 978 90 452 0522 9

Wapenbroeders

ISBN 978 90 452 0633 2 | ISBN e-book 978 90 452 0674 5

Bericht voor de koning

ISBN 978 90 452 0747 6 | ISBN e-book 978 90 452 0708 7

De Walhalla-saga van S. Kristjansson:

‘Dit belooft een fantastische serie te worden... Kristjansson voert het tempo hoog op en houdt dat tot aan het einde toe vol.’

– *Historical Novel Society*

Strijd om Stenvik

ISBN 978 90 452 0487 1 | ISBN e-book 978 90 452 0497 0

Bloed zal vloeien

ISBN 978 90 452 0520 5 | ISBN e-book 978 90 452 0730 8

De Valerius Verrens-serie van Douglas Jackson:

‘Een meester in zijn vak en terecht beschouwd als een van de beste historische schrijvers van nu.’ – *Daily Express*

Held van Rome

ISBN 978 90 452 0630 1 | ISBN e-book 978 90 452 0821 3

Beschermer van Rome

ISBN 978 90 452 0804 6 | ISBN e-book 978 90 452 0914 2

Wreker van Rome

ISBN 978 90 452 0955 5 | ISBN e-book 978 90 452 1095 7

Zwaard van Rome verschijnt september 2016

De Germanen-saga van Jörg Kastner

‘De Duitse Dan Brown.’ – *Frankfurter Allgemeine*

Thorag de Germaan

ISBN 978 90 452 0882 4 | ISBN e-book 978 90 452 1052 0

Wolvenbroeders

ISBN 978 90 452 0892 3 | ISBN e-book 978 90 452 1062 9

De val van Varus

ISBN 978 90 452 0973 9 | ISBN e-book 978 90 452 0924 1